

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Andrzej Stępka

w sprawie **I.T.**

oskarżonej z art. 62 § 2a k.k.s. w zw. z art. 20 § 2 k.k. s. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 28 października 2021 r.

skargi Prokuratora Rejonowego w C.

na wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 23 lipca 2021 r., sygn. akt VI Ka (...),

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w C. z dnia 30 listopada 2020 r., sygn. akt VII

K (...) i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

1. oddala skargę,

**2. obciąża Skarb Państwa kosztami sądowymi postępowania
w przedmiocie skargi.**

UZASADNIENIE

I.T. została oskarżona o to, że

I. w okresie od listopada 2015 r. do czerwca 2017 r. w C., w czasie pełnienia funkcji prezesa zarządu S. spółka z o.o. z siedzibą w C., poprzez udostępnienie W.S. pieczęci firmowej wymienionej spółki oraz poprzez przyjęcie od W.S. faktury VAT nr [...]1, ułatwiła W.S. posłużenie się wymienioną wyżej fakturą VAT nr [...], polegające na przybiciu na fakturze pieczęci spółki oraz na wręczeniu przez W.S. oskarżonej wymienionej faktury, będącej dokumentem nierzetelnym, tj. dokumentującym sprzedaż przez S. sp. z o.o. z siedzibą w C. towaru w postaci

nawozów sztucznych S., H., N. i R. oraz usługi załadunku, które to zdarzenie gospodarcze w rzeczywistości nie miało miejsca, o wartości netto 40 440 zł, to jest o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2a k.k.s. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.;

II. w dniach 28 kwietnia 2017 r. oraz 25 lipca 2017 r. w C., pełniąc funkcję prezesa zarządu S. spółka z o.o. z siedzibą w C., zataiła prawdę w złożonych przez wymienioną spółkę Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w C. deklaracjach VAT-7 za I i II kwartał 2017 r., nie ujawniając w treści w/w deklaracji transakcji w postaci nabycia od E. sp. z o.o. z siedzibą w B. towaru w postaci nawozów sztucznych N., S., H. i R., udokumentowanych fakturami VAT: numer [...]2 o wartości netto 1 440 zł, numer [...]3 o wartości netto 880 zł, numer [...]4 o wartości netto 6 800 zł, numer [...]5 o wartości netto 1 540 zł, numer [...]6 o wartości netto 5 180 zł, numer [...]7 o wartości netto 6 148 zł, numer [...]8 o wartości netto 8 160 zł, numer [...]9 o wartości netto 3 300 zł, numer [...]10 o wartości netto 9 620 zł, numer [...]11 o wartości netto 10 688 zł, numer [...]12 o wartości netto 4 400 zł, numer [...]13 o wartości netto 2 960 zł, numer [...]14 o wartości netto 2 448 zł, numer [...]15 o wartości netto 1 728 zł, numer [...]16 o wartości netto 6 800 zł, numer [...]17 o wartości netto 4 760 zł, numer [...]18 o wartości netto 4 350 zł, numer [...]19 o wartości netto 9 248 zł, numer [...]20 o wartości netto 9 620 zł, numer [...]21 o wartości netto 4 400 zł, numer [...]22 o wartości netto 10 200 zł, numer [...]23 o wartości netto 4 320 zł, numer [...]24 o wartości netto 3 300 zł, numer [...]25 o wartości netto 1 540 zł, numer [...]26 o wartości netto 9 620 zł, numer [...]27 o wartości netto 12 400 zł, numer [...]28 o wartości netto 1 100 zł, numer [...]29 o wartości netto 5 920 zł, numer [...]30 o wartości netto 12 240 zł, numer [...]31 o wartości netto 41 640 zł, numer [...]32 o wartości netto 13 080 zł, co skutkowało narażeniem na uszczuplenie podatku od towarów i usług za w/w okres w łącznej kwocie 53 377,52 zł, to jest o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

Sąd Rejonowy w C., wyrokiem z dnia 30 listopada 2020 r., sygn. akt VII K (...), uniewinnił oskarżoną od popełnienia obu zarzuconych jej czynów, obciążając kosztami postępowania Skarb Państwa.

Prokurator Rejonowy w C. zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając mu w apelacji:

1) obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k., wyrażającą się w naruszeniu reguł prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, poprzez danie wiary wyjaśnieniom oskarżonej, jakoby nie orientowała się ona w charakterze działalności spółki z o. o. „S.” oraz jakoby nie była ona świadoma, że wystawiane przez nią dokumenty mogą być następnie wykorzystane przez W. S.;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na jego treść, polegający na:

- błędnym ustaleniu przez Sąd pierwszej instancji, iż przekazanie przez oskarżoną W. S. nierzetelnej i podrobionej faktury VAT nr [...]1 nie stanowiło ułatwienia w posłużeniu się tym dokumentem,
- błędnym ustaleniu przez Sąd I instancji, iż oskarżona, ułatwiając W.S. posłużenie się fakturą VAT nr [...]1, nie obejmowała tego swoim zamiarem,
- błędnym ustaleniu przez Sąd I instancji, iż oskarżona nie była świadoma, że faktura VAT nr [...]1 została podrobiona,
- błędnym ustaleniu przez Sąd I instancji, iż faktura VAT nr [...]1 nie jest fakturą wystawioną w sposób nierzetelny w rozumieniu przepisu art. 62 § 2a k.k.s.
- błędnym ustaleniu przez Sąd I instancji, iż oskarżona nie ponosiła żadnej odpowiedzialności za składanie deklaracji VAT-7,
- błędnym ustaleniu przez Sąd I instancji, iż nieujawnienie Urzędowi Skarbowemu faktur VAT wymienionych w pkt II aktu oskarżenia nie naraziło na uszczuplenie należności publicznoprawnej.

Stawiając powyższe zarzuty, prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w C..

Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z dnia 23 lipca 2021 r., sygn. akt VI Ka (...), uchylił zaskarżony wyrok w części uniewinniającej oskarżoną I. T. od popełnienia zarzuczonego jej czynu z art. 62 § 2a k.k.s. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 18 § 3 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania. W pozostałym zakresie wyrok Sądu I instancji został utrzymany w mocy.

Prokurator Rejonowy w C. wniósł skargę na wyrok Sądu odwoławczego w części, w której orzeczenie to uchyła wyrok Sądu Rejonowego w C. i przekazuje sprawę w zakresie czynu z art. 62 § 2a k.k.s. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 18 § 3 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. do ponownego rozpoznania.

Zarzucił wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., w postaci nienależytej obsady Sądu odwoławczego, który to Sąd rozpoznał apelację na rozprawie w składzie jednego sędziego, podczas gdy postępowanie przygotowawcze zakończyło się w formie śledztwa, a zatem zgodnie z art. 29 § 1 k.p.k. w zw. z art. 449 § 1 i 2 k.p.k. obligatoryjne było orzekanie przez Sąd odwoławczy w składzie trzech sędziów.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie rozstrzygnięcia z pkt 1. zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

W sprawie nie zaistniała sygnalizowana przez skarżącego bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., jako że Sąd odwoławczy orzekał na rozprawie w dniu 23 lipca 2021 r. we właściwym składzie.

Prawdą jest, że postępowanie przygotowawcze w niniejszej sprawie zakończyło się w formie śledztwa. W takim wypadku, co do zasady – zgodnie z art. 29 § 1 k.p.k. i art. 449 § 1 i 2 k.p.k. – sąd odwoławczy orzeka na rozprawie w składzie trzech sędziów. Uszło jednak uwagi prokuratora, że w myśl art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2021 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2021.poz.1023), która weszła w życie z dniem 22 czerwca 2021 r., zmieniono ustawę z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U.2020. poz. 1842 t.j.), w ten sposób, że dodano art. 14fa ust. 1, zgodnie z którym „w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, ogłoszonego z powodu COVID-19, oraz w okresie roku po ich odwołaniu w sprawach rozpoznawanych według przepisów ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego o przestępstwa zagrożone karą pozbawienia wolności,

której górna granica nie przekracza 5 lat, na rozprawie apelacyjnej sąd orzeka w składzie jednego sędziego, jeżeli w pierwszej instancji sąd orzekał w takim samym składzie”.

Nie ulega wątpliwości, że przepis ten stanowi *lex specialis* względem art. 29 § 1 i art. 449 § 2 k.p.k., a więc ma pierwszeństwo przed stosowaniem zawartych w Kodeksie postępowania karnego, a powoływanych przez Autora skargi, norm o charakterze ogólnym.

W związku z wejściem w życie przepisów ustawy nowelizacyjnej z dnia 20 kwietnia 2021 r., począwszy od dnia 22 czerwca 2021 r., sąd odwoławczy, rozpoznając apelację w sprawie dotyczącej czynu zagrożonego karą nie przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności, w której wyrok Sądu I instancji wydano w składzie 1 – osobowym, sam orzeka również w składzie jednoosobowym. W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy w C. orzekał w składzie jednego sędziego, a, jak wynika z treści art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 27 § 1 k.k.s. zarzucony oskarżonej czyn jest zagrożony karą nie wyższą niż 5 lat pozbawienia wolności. Należy więc uznać, że zostały spełnione obydwa warunki rozpoznania sprawy przeciwko I. T. w składzie jednoosobowym w instancji odwoławczej i na rozprawie w dniu 23 lipca 2021 r. Sąd odwoławczy był prawidłowo obsadzony.

Z uwagi na powyższe, należało oddalić niniejszą skargę, kosztami postępowania obciążając Skarb Państwa.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.